

Mlado Jutro

Štev. 10

Nedelja, 11. marca

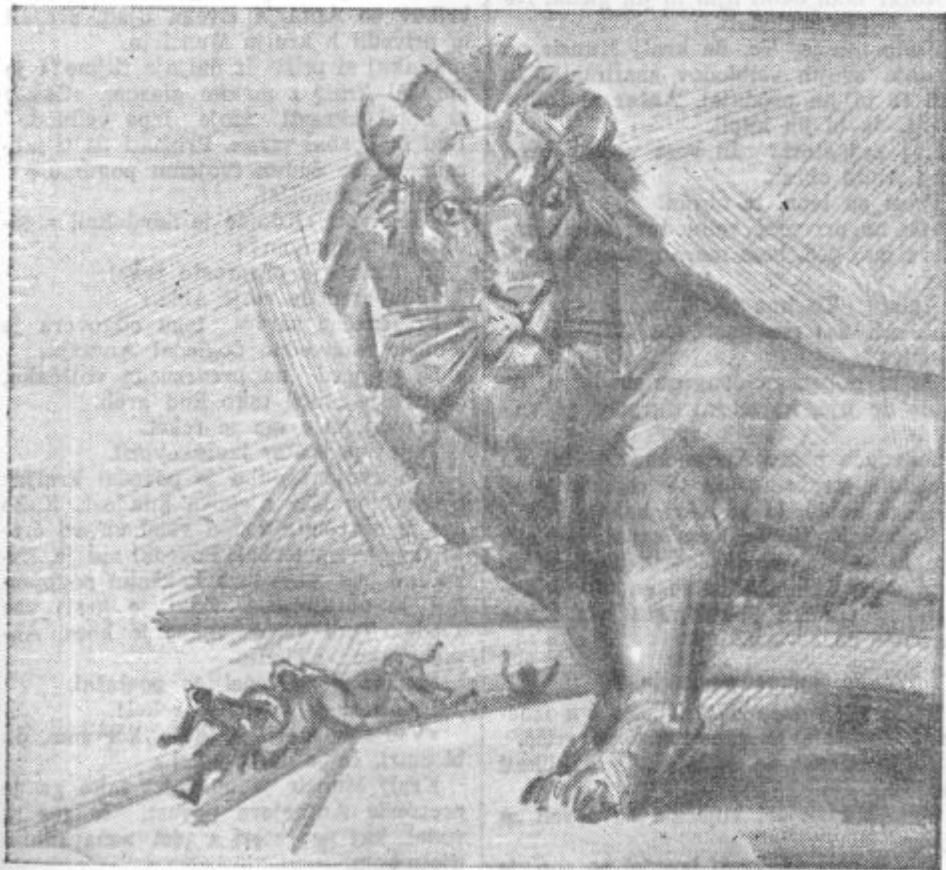
1934

Antar

Arabska junaška zgodba

In res spozna, da so sami velblodi, bolj beli od samih najbolj svetlih oblačkov. In njihov korak je lahek, tako da bolj plavajo kakor hodijo.

Šejbub pojde pohvedovat, kako bi se najlažje polastila velblodov, Antar pa bo spal, da se opomore in pripravi na boj.

Vedeti morate namreč, da pomeni beseda »asafirski« tolako, kakor pticam podoben. In res so bili ti velblodi kakor velike ptice.

O, Šejbub, kmalu bova tam, kamor sva namenjena!« vzklikne Antar junak. Tedaj skleneta brata, da se bosta ločila.

Zvečer se je Šejbub vrnil. Zbudil je svojega brata, ko je spal v senci palm:

»Da, velblodi asafirski so, Antar,« mu je rekel. »Zaradi svoje redkosti so velikansko premoženje in kralj Munzir gleda nanje kakor na svoje oko.«

In Šejbub je dodal:

»Bodi pameten, moj brat! Nočem ti

prikrivati, da bi bilo nevarno, če bi se jih hotel polastiti.«

Toda Antar mu je ponosno odgovoril:
»Nikoli ne more biti nič iz človeka, ki mu v nevarnosti zmanjka poguma.«

Šesto poglavje.

Drugi dan že ob jutranji zarji sta šla Antar in brat v dolino. Delala sta se kakor dva mirna popotnika. Počasi sta jezdila dalje po kraljevih travnikih.

Kmalu sta prišla do kraja, kjer so se pasli velblodi asafirski.

Kako so beli! Antar se jih ni mogel nagledati: kako lahek je njihov korak, kako kraljevski so vsi njihovi gibi. Oči imajo velike, zlatorjave. Gledajo ga, kakor bi mu hoteli reči:

»Ne stori nam ničesar hudega... Ne sili nas, da bi morali teči s teboj. Pusti nas tu, v našem mirnem kraju.

Antar hodi okoli njih in jih gleda. Ne more se jih nagledati.

Hudo mu je. Ve, da kralj Munzir ne prodaja svojih velblodov asafirskih. In tudi če bi jih prodajal, Antar ni toliko bogat, da bi jih kupil.

Kaj naj stori? In spet vstane pred njim Ablin obraz.

Prosi ga lepo, ta obraz:

»Če ne privedeš velblodov, ki jih zahteva moj oče, bom morala vzeti Amarja.«

Amar! To ime zbuđi vso Antarjevo moč. Ali naj res pusti, da Ablo ne bo njegova?

Če ni nobenega drugega sredstva, da pride do nje, bo moral ugrabiti te velblode.

Izenada plane Andar kakor blisk na prepadle stražnike, da se razbeže pred njegovo sablo, ki se iskri kakor zlato.

Sejbub pa je med tem zgnal velblode skupaj. Odštel jih je dobrih tisoč in jih ločil od drugih. In ko so se začeli prestrašeni pastirji zbirati, sta bila brata že daleč na severu.

Sedmo poglavje.

Nista še bežala dve uri, ko sta iznenada zaslišala za seboj strašen vrišč.

»Jo, odkrili so naju!« je vzkliknil Sejbub.

Res, Munzirjevi vojščaki so drveli za njima.

Ko je namreč kralj izvedel za rop, je poslal za tatovoma četo oboroženih vojakov. Še sam jo je nekaj časa spremljal.

Toda ker ni bil vaje naporov, je obstal, ukazal postaviti sredi pustinje šator in sklenil tam počakati svojo četo.

Ko je Antar videl, da bodo vojaki

kmalu za njima, se je ustavil in sovražnike počakal.

V gruči so se nasprotniki pognali proti njemu.

Toda z enim zamahom sable je prve podri v prah. In za trenutek je mislil, da jih bo ugnal.

Že so pokrivala trupla Munzirjevih vojakov tla okoli njega. Toda kakor bi namestu vsakega ubitega prišlo pet drugih, tako se je videlo.

Ni jih bilo samo petdeset ali sto. Petsto, tisoč, več tisoč se jih je že nabralo in še zmeraj novi so prihajali. In stisnili so se okoli njega in ga obkolili.

V metežu ni več videl svojega zvestega brata Sejbuba. Najbrž je že ranjen ali celo mrtev. In naposled je tudi Antar vzlic svoji hrabrosti podlegel. Kar pokrili so ga napadalci, da se ni mogel več ganiti.

In tako je bil premagan. Sredi divjih krikov so Antarja živega ujeli, zvezali in privedli h kralju Munzirju.

»Zakaj si prišel iz daljnje tužine?« je vprašal kralj z mrkim glasom. »Zakaj si hotel ukrasti moje lepe velblode? Rad bi poznal vzrok. Priznati pa ti moram, da se čudim tvojemu pogumu.«

Antar je molčal.

»Odgovori! Kdo te je navdahnil s tolikšnim pogumom?«

In Antar je preprosto rekel:

»Ljubezen do moje Able.«

Presenečen zaradi tega odgovora je Munzir radovedno pogledal Antarja.

Ni se jezil na predrznega vojščaka, čeprav je storil tako hud greh.

»Povej mi!« mu je rekel.

Tedaj je Antar izpregovoril.

Vso svojo zgodbo je povedal kralju: Kakšna je bila njegova mladost. Kako mu je oče emir Šedād velel čuvati črede, ker se ga je bal. Povedal mu je, kako rad ima Ablo in s kakšnim pogojem mu je obljubljena. Zdaj je kralj vse zvedel. Tudi vzrok, zakaj je hotel Antar krasti velblode.

Munzir ga je pazljivo poslušal.

In Antar je naposled rekel:

»Vse sem storil za Ablo, ker vem, da bi umrl, če je ne bi dobil.«

Kralj Munzir je molčal, tako ga je pretresla Antarjeva povest. In res ni vedel, kaj naj stori s tem nenavadnim ujetnikom.

Osmo poglavje.

Izenada je strašen krik vse pretresel.

In vsi ljudje okoli Munzirjevega šatora so planili pokoncu ter pograbili orožje.

Nedaleč stran se je pokazal ogromen

lev in stresal svojo grivo.

Groza je prevzela vse. Drhteli so in prepričani so bili, da so izgubljeni.

Le Antar ne.

Rekel je kralju Munzirju.

»Gospod, naj mi razvežejo roke in obljubim ti, da bom sam brez pomoči premagal divjo zver. Ne mislim pobegniti. Moje noge ostanejo lahko zvezane.«

Kratek Munzirjev ukaz in Antarju so uslišali prošnjo.

Ko je imel proste roke, je pograbil sablo, ki so mu jo dali, in z zvezanimi nogami je skočil proti levu.

Vsi so prestrašeno gledali. Videli so, kako se lev bliža in se pripravlja na naskok. Zaprli so oči, da ne bi videli, kako bo zver raztrgala predrznega vojaka.

(Konec prihodnjšč.)

Dr. R. Kraft:

Zvesti tjulen

Dva ribiča, oče in sin, ki sta živela na Shetlandskih otokih, sta se peljala s čolnom in našla tjulnja, ki ga je smrtno ranil neki lovec in ki ga je morje na videz mrtvega gnalo dalje.

Ker je bil dobro rejen, sta ga vzela s seboj domov.

Ko je tulenj ležal v topli koči, je oživel. Ribič ga je sicer hotel ubiti, toda temu se je na vso moč upirala mala ribičeva hčerka, šibek, zmeraj bolan otrok. Slednjič se je vdal njeni volji in ji tjulnja podaril.

Mala Maggy — tako je bilo deklici ime — je negovala hudo ranjenega tjulna kakor kakšna mati svojega otroka in med obema se je kmalu razvilo pravo prijateljstvo, ki je trajalo še potem, ko je žival ozdravela.

Tjulenj je imel kočjo za svoj dom, lovil je ves dan ribe, ki jih je polagal dekletu pred noge in zaspal ponoči zraven njene posteljice.

Nekega dne pa je prišla na otok odlična družba gospa in gospodov. Videli so tjulnja, ki je z ribami oskrboval vso družino, znal s kljuko odpirati vrata in kazal druge umetnije, se igral z deklico in ji bil tovariš. Tako je prišla zgodba o hvaležnem tjulnju v vse časnike.

Čital jo je tudi neki cirkuški ravnatelj. Potem ko se je naglo odločil, je odpotoval na otok, da bi tjulnja kupil in si z njim potem dobro služil. Stari ribič se ženketanju denarja ni mogel upreti in je žival prodal. Bolnega otroka ni bilo doma, sicer bi mu bil gotovo delal preglavice.

Tjulnja so vkrkali na ladjo. Parnik pa še ni bil daleč, ko je žival naenkrat ušla iz svoje kletke, preskočila ladjski krov in priplavala nazaj na otok. Podjetnik se je s parnikom vrnil in zopet naložil tjulnja.

To pot je prišel parnik do južnega vzhodnega dela Angleške. Tjulenj je takrat zginil drugič. Ravnatelj pa se je nad izgubo živali in denarja kmalu potolažil in odpravil spet nazaj v London.

Tedaj je po naključju slišal, da je tjulenj spet tam na severu pri svoji mali prijateljici in ji slej ko prej lovi ribe. Žival je našla nazaj od Cornwallskega rtiča pa do onega dvesto milj oddaljenega skalnatega otoka.

Zdaj pa ravnatelj ni pozna! usmiljenja. Kupčija je kupčija in ta bo postala še posebej nevarna; premoški Anglež je bil namreč že v skrbeh, da bi ta ganljiva zgodba ne prišla taksvoj v vse časnike.

Odpotoval je torej še enkrat tjakaj, da bi vendar že enkrat prišel do svoje lastnine. In zdaj je bilo šele njegovo presenečenje veliko, ko se je mala Maggy s privoljenjem svojih staršev izrazila, da je pripravljena sama potovati s svojim ljubljencem v London. To pot šele je napravil s tjulnjem do bro kupčijo; kajti vsakdo bi hotel videti njega in njegove umetnije pa tudi malo Maggy.

Toda slabo otrok je čedalje bolj bolehal; razjedalo ga je hrepenenje po samotni skalnati kleči in starših. Moral se je vrniti in je bil tako slaboten, da ni prav nič opazil, da je zvesti

prijatelj ne spremlja. Zaprt v ograje nem bazenu pač ni mogel.

Mala Maggy se je na domačem zrak kmalu spet opomogla. Toda preli vala je grenke solze za svojim zvestim tovarišem. Toda ni trajalo dolgo in že je spet prišel. Vendarle je pobegnil iz bazena in preplaval dve sto milj v nevaranem upanju, da najde v ribiški koči spet svojo malo prijateljico. Mala Maggy je solzeč se od veselja objemala svojega ljubega zvestega prijatelja.

Tedaj je ravnatelj pustil tjujnju pot prosto; saj mu je napravil tudi dosti stroškov.

Mala Maggy je bila čedalje bolj bolna in je bila naposled že blizu smrti.

Tedaj so šli po »modro ženo«. Ta je takoj spoznala vzrok bolezni in dejala: »Zlohoten pogled je to storil otroku. In to je lahko storil le morski pes. Tako pametno ne more sploh nobena druga žival pogledati; zlovešč čarovnik je, če ne sam vrag. On je vsega kriv, začaral vam je otroka. Ubiti ga ne smete, ampak stran mora. Potem bo Maggy takoj spet zdrava.«

Tjujnja so le s težavo odstranili. Prihajal je namreč zmeraj nazaj. Vendar so vedeli za svet. Neki kapitan, ki je plul v Halifax, ga je vzel s seboj in je obljubil, da ga odloži šele na New Foundlandu.

In tako se je zgodilo. To pot se je poslovila Maggy od svojega prijatelja bolj čudno, ne tako žalostno.

»Tam je vendar tvoja domovina«, je rekla, »tam najdeš zopet svoje tovariše in se boš z njimi lahko igral. — Ostani zdrav, moj dobri prijatelj, in hvala ti za tvojo ljubezen in zvestobo!« Še poljub za slovo in šel je.

Iz Amerike na Škotsko pa je vendar nekoliko dalj kakor od Cornwallskega rtiča pa do Shetlandskih otokov.

Minilo je osem tednov. Ribiči so se deli pri kosilu. Kar je mala Maggy, ki se je prav dobro opomogla, odloži la žlico in rekla: »Moj prijatelj je spet tukaj.« In res. Odprla so se vrata, in med dobrovoljnim krulenjem je prišel tjujlenj, debelejši kakor prej.

Prej bi se sploh ne bi bil mogel vrniti. Kakšno brezmejno veselje je pokazala Maggy pri tem svidenju!

Toda »modra žena« je morala vendarle imeti prav. Kar je bila namreč žival spet tu, je dekletovo zdravje vedno bolj pešalo. Zato je svetovala naslednje: »Žival mora proč, je dejala, »le ubiti je ne smete. Vem pa za učinkovit pripomoček, da se ne bo več

vrnila. Iztaknite ji oči! Potem je vam gotovo ne bo treba tako daleč pošiljati, ko bo zver slepa, ne bo mogla nikdar več najti poti nazaj in vaša hči bo rešena in bo ozdravela.«

To je povedala »modra žena«. In storili so tako. Mala Maggy so nekega dne poslali od doma in živali predrli velike, lepe, zveste oči, ki so jih zaradi tega hudodelstva tako začudeno gledale, z žarečim železom.

Tjujlenj se ni niti uprl niti zastokal. Odpeljali so ga kolikor daleč so se upali s svojimi čolni in ga tamkaj pustili.

Ne, nemogoče je, da bi mogla slepa žival najti pot nazaj. Razen tega bi morala kmalu od gladu poginiti, saj ne bo mogla najti rib.

Minili so tedni. Pomagalo pa ni nič. Mala Maggy je bila bolj in bolj bolna, nekaj jo je razjedalo.

»Kje je moj ljubi prijatelj?« je povpraševala. »Naposled te je docela zapustil«, so ji rekli. Nato je postala brezmejno žalostna. In v neki vihar ni noči so ribiči obstopili posteljico umirajočega otroka. Vse, vse ni nič pomagalo.

Tedaj se je shirani otrok še enkrat vzpel in zaklical:

»Spet je prišel moj prijatelj!«

In odpahnila so se vrata in v hišo se je z zadnjimi močmi opotekel slepi tjujlenj, zdaj samo še okostje, pokrito z nagubančeno kožo, in legel na svoj prostor zraven posteljice, da je umrl skupaj s svojo malo prijateljico.

Dušan Vargazon:

Mehurčki

Majhen svet,
s sapo ujet,
mavric svod
vsepovsod:
mi vsi mali
sredi njih,
kakor v šal
vzame pih
majhen sve
s sapo ujet:
že njegov
leti od nas,
majhen, nov
iz slamk v obraz
raste svet,
s sapo ujet.

Spet smo vsi
v mavric svod
nas lovi.
Kam in kod?

JUTROVČKI PIŠEJO

Pes in mačka. Pes in mačka sta se skregala. Pes je hotel mačko ujeti, da bi jo kaznoval. Toda mačka mu je ušla in pes jo je začel loviti in jo lovi še danes, če jo ni že ujel.

Dana Dolenc, dij. III. r. drž. gimn.
v Kranju

Doživljal sitne muhe. Nekega poletnega dne je sel stari debeleuh k počitku. Ko malo zadremilje prileti muha in mu sede na nos, ga zgečka, da se prebudi. Gospod prime najbližjo reč, slučajno je to njegova strgana copata. Zamahne proti muhi in ojoj, muha odleti in gospod se počí po nosu. Muha je odrčela na šipo. Kar na enkrat jo gospod opazi: »Aha, zdaj te imam!« Prime copato in jo z vso silo trešči v šipo. In ojoj, šipa je šla vsa na kose. Muha pa je bila vesela, ker se je rešila smrti in se je grohotola nerodnosti starega debeluha.

Godnig Tatjana, dijakinja
Ljubljana, Bleiweisova 22

Zvesti mucek. Ime našega mucka je »Mall«. Res je majhen, toda dober lovec in zvest tovariš. Spremlja me povsod. Neko prav deževno nedeljo me je spremlj celó v oddaljeno cerkev. Niti pri cerkvi me ni zapustil, temveč je smuknil skozi priprta vrata v cerkev. Ker pa je postal v svojem kotu nemiren, ga je opazil gospod duhovnik ter ga napodil ven. Ob koncu maše me je že čakal mucek zunaj pri vratih. Vzel sem revčka vsega premočenega v naročje in odhitel z njim domov.

Cehovin Zvonko, uč. 5. b razr.
Trbovlje

Pes in muca. Muca in pes sta bila dobra prijatelja. Muca je imela dva mladiča. Nekoč je muca šla daleč po opravkih in ko se je vračala jo zateče neurje. Pes, ki je videl, da muca ni doma ji teče naproti in jo srečno pripelje domov.

Novak Ivan, uč. II. razr. real. gimn.
Karlovac, Kvaternikova 6

Zajček in lisica. Živela sta zajček in lisica. Zajček gre po gozdu, kjer ga sreča lačna lisica in ga poje.

Dragica Pajk, uč. II. razr.
v Celju

Resnična zgodba. Pri sosedovih so imeli tri goske. Neko noč se je priklatila lisica in odnesla dve gosi. Tretja ji je pa ušla. Ko so domači zjutraj vstali so opazili, da ni dveh gosk. K sreči so opazili lisičjo sled. Šli so za njo in našli lisico, ki je ubirala zadnje kosti prve goske. Ko je lisica zagledala ljudi je zbežala. Domači so se zmiraj gledali okoli ter zagledali v sneg zakopano gosko. Pobrli jo so in od-

nesli domov. Ker so revni so jo s slastjo pojedli.

Mimica Golob, uč. VI. r.
v Cerkijah

Lovec in zajec. Lovec zagleda v gozdu zajca. Zajec se obrne in mu pokaže pete.

Elvira Karlič, uč. III. razr.
v Št. Janžu p. Krmelj

Vesela deklica. Bila je deklica, ki je bila vedno vesela. Nekoč ji mati težko zbolí in umre. Ko so mater zakopali ni deklica nič jokala temveč je bila samo žalostna. Ko je lepo spala ponoči pri-je mati in ji reče, če boš kaj potrebovala pojdi na grob in odtrgaj palčico na grmu pa udari po grobu in zaželi si kar hočeš. Prišla je nedelja in deklica se spomni, da bi šla lahko k maši in gre na grob. Ko gre, gre, in ne najde pokopališča pa pride k potoku in se zagleda v vrtinec. Ko zagleda s. be v vodi ji spodrane in pade v globočino. Tako je mati poklicala siroto k sebi.

Angela Ulčar, uč. slov. razr.
v Mozlju, srez Kočevje

Resničen dogodek. Ko sem bil pri Sv. Duhu v Halozah, smo v zgodnji spomladi opazili na vrtni gredi sosedovega psa. V gobcu je nekaj držal in s tacami grebel jamico. Izgledalo je kakor da bi nekaj posadil. Ko je odšel smo pogledali in videli, da je posadil travniško spomladansko cvetko.

Dušan Škedl, uč. IV. razr.
v Dobu pri Domželah

Dragi stric Matie. Neke noči, ko je že vse spalo se je teta lisica napotila v vas po kokoši. Ko pride do kurnika hoče zgrabiti eno izmed največjih kokoši. Toda ojoj! Izza kota plane zvesti kuža pazi in skoči lisici za vrat. Lisica je takoj spustila kokošo. A kuža si je privoščil lisico za kosilo.

Seliger Matija, uč. III. razr. os. šol.
Vrhnika 422

Lisica in jež. Lisica je šla v gozd in je srečala ježa. Jež se je zvil v klobčič in se je brkucnil v vodo. Lisica je z veseljem zgrabila ježa in ga pojedla. Ko je lisica pojedla ježa je odbežala v briog.

Nemec Terezija, uč. IV. razr.
Sv. Jurij ob Ščavnici

Dve sinički. Bratec siniček in sestra sinička sta bili veliki siroti. Ko sta priletela nekega popoldneva do hiše in sta videla natrošeno proso, vzklikne sinička: »Ali smeva pozobati nekaj zrn?« Seveda smeva, čakaj, da grem pogledat, če je kdo v bližini. Misli je, da bi tako vse sam pozobal.

Ko je priletel na desko in začel zobati, je vtaknil nogo v neko razpoko. Ko je se

strica sinčka to videla je takoj skočila in mu pomagala. Dobri sinček se je skesal in prosil sestrico odpuščanja.

lender Olga, I. razr. viš. nar. šole
Sv. Tomaž pri Črmožu

Gosjak in gosi. Domišljavo se je sprehajal gosjak po dvorišču, v družbi svojih gosi. Oblastno se je obračal ter se bahal, da se ne boji nikogar. Niti človeka se ne boji. Bahato je govoril, da se upa celo v gozd, kjer so zveri. Res jo je ubral v šumo. Na robu gozda se je obrnil proti goskam in jim zaklical: »Ali vidite kakšen junak sem?« Toda ojoj! V istem trenutku skoči izza grma lisica, ki napuhnjenemu gosjaku zavije vrat.

Mija Jerele, uč. II. razr.
v škofljici.

Dragi stric Matie! Po dolgem času se zopet javljam. Imam prekrasno angorsko mucko, ki jo ljubim zaradi njene lepote. Ker jo imam jaz preveč rada jo moja teta z metlo nažene, če se prikaže v kuhinjo.

Minka Kokot, uč. I. r. mešč. šole
v Ljutomeru

Zmaj četveroglav. V starih časih, ko so še po zemlji divjale zveri je živel med živalmi zmaj Četveroglav. Imel je štiri glave, zato so ga imenovali zmaja Četveroglava. Nihče se ni upal z njim v boj. Nekoč dne se je zmaj preveč nažrl in je počil. Od tedaj ni slišati o nobenem zmaj, da bi prebival na zemlji.

Sešek Anastazija, uč. IV. r. osn. šole
v Preski, Medvode 16

Kako je lisica dobila tolsto gos. V gozdu je živila lisica. Bila je tako sestradena, da bi se smilila kamnu, ko bi imel ta kaj srca, pa ga menda nima. Ostala je lačna. Sreča se ji je pa vendar nasmehnila. Dobila je tolsto gos. A kako? Prišla je do kmečke hiše. Nikogar ni bilo doma, samo pred hišo je stopicala tolsta gos. Lisica je planila nanjo ter jo odnesla v svoj brlog, kjer se je mastila sama in njeni mladiči s tolsto posladico.

Tavzes Radovan, uč. IV. razr.
Za Bežigradom, Ljubljana

Dragi Jutrovčki!

Zaradi pomanjkanja prostora nismo mogli objaviti spisov mnogih Jutrovčkov, čeprav so bili prav dobri. Imena tistih, ki so nam poslali dobre kratke spise, objavimo na tem mestu: Fortič Dušan, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani; Darko Pinoza, uč. I. razr. real. gimn. v Ptuj; Ada Boh, uč. III. razr. v Ljubljani; Lojze Janžekovič, uč. ? razr. v Celju; Milica Benčina, uč. II. razr. v Mestinjah, p. Podplat; Radovan Tavzes, uč. ? razr. v Ljubljani; Zlatko Božjak, uč. VI. razr. v Litiji; Mirko Košir, uč. ? razr. v Kamniku; Franc Zalokar, uč. II. razr. mešč. šole v Zidanem mostu;

Drago Stamač, uč. I. razr. real. gimn. v Ljubljani; Angela Bauman, uč. III. razr. mešč. šole v Mariboru; Vladimir Manko, dijak drž. kl. gimn. v Mariboru; Bojan Novak, uč. IV. razr. v Hercegnovem; Boris šajina, uč. II. razr. v Mariboru; Marica Plaznik, uč. II. razr. v Žerjavu p. Črna pri Prevaljah; Irena Čander, uč. III. razr. v Hrastniku; Savo Simončič, učenec v Slavovski Požegi; Boris Simončič, uč. IV. r. v Slavovski Požegi; Branko Ravnik, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani; Zdenka Plehan, dijakinja II. drž. real. gimn. v Ljubljani; Marjan Krizman, uč. II. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani; Just Okorn, uč. II. razr. v Kamniku; Ivica Zorinič, uč. V. razr. v Slovenski Bistrici; Zofka Črepinko, uč. V. razr. v Sv. Marjeti ob Pesnici pri Mariboru; Marjo Gorjup, uč. IV. razr. na Rakeku; Janko Medoš, uč. IV. razr. v Dobljčah; Pepca Lakner, uč. III. razr. v Dobljčah; Zlatka Likarjeva, uč. II. razr. mešč. šole v Celju; Jožica Likarjeva, uč. I. razr. mešč. šole v Celju; Anica Jamnikar, uč. IV. razr. v Kninu; Janko Zavolovšek, uč. I. razr. mešč. šole v Trbovljah; Nada Matkovič, uč. I. razr. drž. gimn. v Celju; Marica Pintarjeva, uč. IV. razr. v Kamniku; Zdenka Pirnatova, uč. V. razr. v Kamniku; Marija Horvat, uč. III. razr. v Dobljčah; Marica Grčar, uč. VI. razr. v Hrastniku; Milka Usenik, uč. II. razr. žen. real. gimn. v Ljubljani; Rado Smolinsky, uč. I. razr. kl. gimn. v Ljubljani; Ljudmila Dobnikova, uč. I. razr. mešč. šole v Celju; Milica Detela, uč. V. razr. v Dobu pri Domžalah; Anica Metelan, uč. III. razr. v Sv. Juriju ob Taboru; Veronika Kralj, uč. I. razr. pri Kapeli; Bogomir Stefanac, uč. I. razr. v Ljubljani; Jože Šterk, uč. IV. razr. v Dobljčah p. Črnomelj; Milka Šterk, uč. II. razr. v Dobljčah; Zlatka Dolinar, uč. osn. šole v Petrovčah pri Celju; Ladislav Mavračič, uč. II. razr. v Črnomlju; Mirko Šušteršič, uč. I. razr. drž. gimn. v Ljubljani; Pavlika Ramšakova, uč. II. razr. v Grižah; Jakica Accetto, uč. III. razr. v Ljubljani; Jože Lučovnik, uč. IV. r. mešč. šole v Ljubljani; Vera Budič, uč. I. razr. gimn. v Ljubljani; Dušan Kompare, uč. III. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani; Slavko Grmič, uč. IV. razr. v Dragotini p. Sv. Jurij ob ščavnici; Vasko Berden, uč. I. razr. kl. gimn. v Ljubljani; Miroslav Naglič, uč. IV. razr. v Biserjanah p. Sv. Jurij ob ščavnici; Adalbert Plaznik, uč. V. razr. v Črni pri Prevaljah; Vida Mazovšek, uč. osn. šole v šmartnem pri Slovenjgradcu; Melita Dolanc, uč. II. razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Sonja Dolanc, uč. II. razr. osn. šole v Mariboru; Melica Gerčko, uč. III. razr. pri Sv. Savi v Bitolju; Drago Čibej, uč. V. razr. na Viču pri Ljubljani; Drago Jamnikar, uč. II. razr. real. gimn. v Kninu; Mimica Golobova, uč. osn. šole v Cerkljah ob Krki; Franc Tancer, uč. I. r. drž. real. gimn. v Mariboru; Godec Lovrenc, uč. osn. šole v Ljubljani VII.; Titan Dioniz, dijak v Kupšincih p. Murška Soboti; Melenk Guido, uč. slov. razr. v Mozlju srez Kočevje; Alojzij Golob, uč. IV. razr. na Jesenicah; Fani Lavrič, uč. slov. razr.

v Mozlju, srez Kočevje; Angela Lavrič, uč. slov. razr. v Mozlju, srez Kočevje; Dušan Filipič, uč. osn. šole v Verdrengu pri Kočevju; Marica Pintar, uč. IV. razr. v Grabnu; Vida in Ivanka Trobec, uč. osn. šole v Rogaški Slatini.

Listnica uredništva

Učenci in učenke slovenskega razreda v Mozlju: Stric Matic se Vam vsem srčno zahvaljuje za poslane prispevke in za ljubeznivo pismence. Sprejmite najpristrčneje pozdrave!

Uganke iz zadnjih števil »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Alojzij Golob, uč. IV. razr. na Jesenicah; Tancer Franc, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Mariboru; Zdenka in Boža Pisansky, uč. osn. šole v Kostanjevici; Zorica Gorejšek, uč. V. razr. v Črni pri Prevaljah; Tončka Lavrih, uč. V. razr. Lichtenturnovega zavoda v Ljubljani; Dušan Mar-

kelj, uč. I. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Dragi Jutrovčki! Prihodnjo nedeljo objavimo imena tistih, ki so bili izžrebani za nagrado. Obenem bomo razpisali nov natečaj.

Računska uganka

Sosedov pastir je vprašal našo pastirico: »Koliko imaš danes ovac na paši?«

»Čakaj no, precej bom povedala. Glej, ko bi jih imela še enkrat toliko, kolikor jih imam jaz, pa še pol toliko, pa še četrto toliko in pa še tvojo ovco zraven, potem bi jih imela natanko 100. Koliko jih tedaj imam, izračunaj sam!«

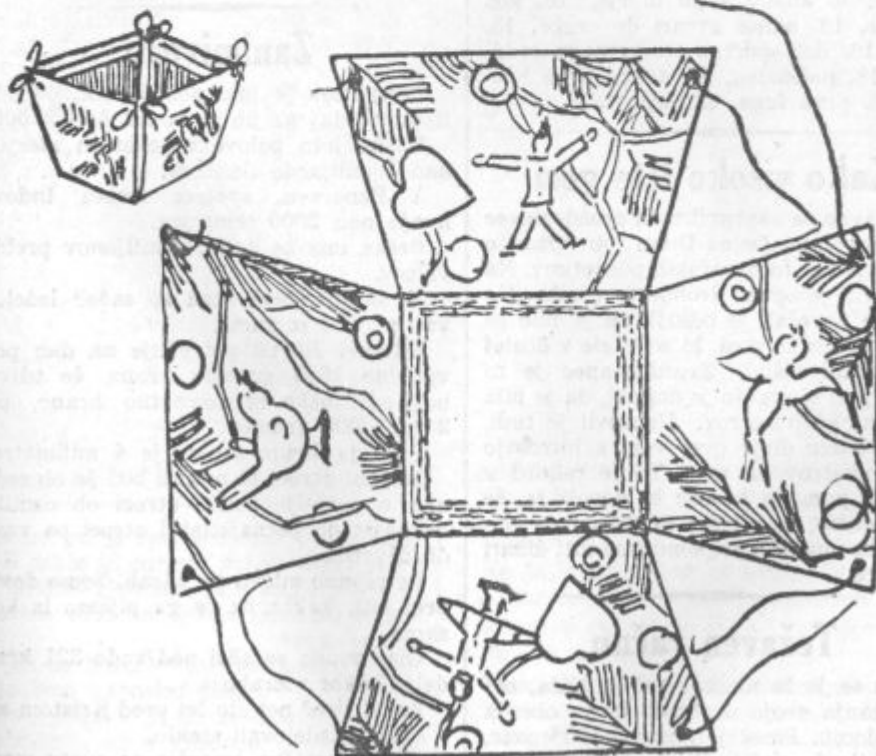
(Rešitev prihodnjč)

ZA SPRETNE ROKE

Košarica

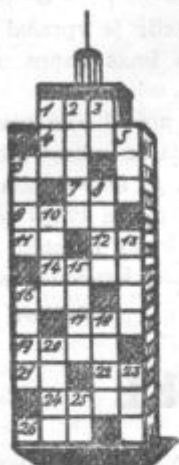
Prenišite obliko košarice (lahko jo tudi poljubno povečate), izrežite jo iz lepenske in pobarvajte risbe s pisanimi barvami. Stranske dele preganete navzgor, na vseh osmih koncih napravite majhne luknjice in skozi nje napeljete

pisan trak. Če napolnite tako košarico s sladkorčki, vam bo služila kot srčkano darilce svoji prijateljici. Lahko jo pa tudi preoblečete z blagom in jo uporablate kot košarico za šivarijo.

Križanka »Nebotičnik«

Vodoravno: 1. posoda za tekočine; 4. muha, 6. ploskev, na katero nas veže težnost, 7. mnoštvo sorodnikov, 9. bodeča rastlina, 11. skrajni v morje segajoč del celine, 12. pijača starih Slovanov, 14. del pluga, 16. telesni nagib, 17.

ribja koščica, 19. del obraza, 21. pogojnik, 22. nikalnica, 24. označba človeka, 26. zakonski drug.

Navpično: 1. začimba, 2. jed, 3. pritrilnica, 5. sorodnik, 6. bolezenska tvorba, 8. kopno sredi morja, 10. kos opreme, 13. odnos stvari do osebe, 15. svak, 16. del sportno-prometnega sredstva, 18. poškodba, 20. trava prve košnje, 23. prva žena, 25. žitarica.

Kako visoko lete gosi

Nedavno je napravil neki zvezdoslovec v opazovalnici Delna-Dunu ob vzhodu Himalaje več fotografskih posnetkov. Na nekaterih je opazil drobne črne pike. Ko je slike povečal, je odkril, da je bilo to šestnajst divjih gosi, ki so letele v doslej še neznan višini. Zvezdoznanec je to višino preračunal in je dognal, da je bila najmanj 8600 metrov. Ugotovil je tudi, da so letele divje gosi vsaj s hitrostjo 75 kilometrov na uro. To je rekord v pravem pomenu besede in dovolj je, če še omenimo, da v višini 8600 metrov človek brez umetnih pripomočkov niti dihati ne more.

Težaven račun

Dan se je že nagnil, noč se bliža, ovčar zganja svojo drobnico in jo obrača proti domu. Pasel je namreč 1008 ovac, ki so bile dvanajsternih kmetov iz bližnje vasi. Imel pa je sleherni kmet od vseh

teh 1008 ovac po dve več kakor njegov prejšnji sosed. Zato jih je moral ovčar takoj, čim jih je prignal v vas, razdeliti v dvanajst čred, in sicer tako, da je v vsako naslednjo čredo odštel dvoje repov več kakor v prejšnjo. Koliko ovac je torej štela prva čreda in po koliko jih je pastir naštel v vsako naslednjo? (Rešitev prihodnjič)

Zdaj pa novo uganko:

Lansko pomlad smo imeli pri nas petnajst kopačev v vinogradu. Nekaj moških, nekaj žensk. Ampak moških je bilo troje več. In so oče odločili, da dobi vsak moždi po tri pol litre vina za ves dan. Za ženske pa so ata določili po dva pol litra. Nesti sem moral vino v vinograd in sicer v barigljji, ki je bila polna, da je bilo za vse kopače zadosti. Koliko vina gre v našo barigljjo? (Rešitev prihodnjič)

Koliko kož je bilo?

Moj oče so včeraj prodali 100 kož, in sicer trojne vrste. Ovčje po pol dinarja, telečje po 5 dinarjev in volovske po 10 dinarjev. Dobil pa so zanje natanko 100 dinarjev. Kar hitro izračunaj: koliko je bilo ovčjih, koliko telečjih in koliko volovskih kož! (Rešitev prihodnjič)

Zanimivosti

Indijancev je bilo nekoč okoli 60 milijonov, zdaj pa jih je komaj še 350.000. Vsako leto polove v severnih morjih nad 1 milijardo slanikov.

V Benaresu, svetem mestu Indov, imajo nad 2000 templjev.

Češka ima že nad 15 milijonov prebivalcev.

V najnovejšem času so začeli izdelovati podkrve iz gume.

Odrasel človek potrebuje na dan povprečno 1800 gramov hrane, če uživa bolj rastlinsko in nemastno hrano, pa 2500—3000 gramov.

Srednja širina zenice je 4 milimetre. Majhni otroci bi morali biti že ob sedmih v postelji, šolski otroci ob osmih, dvanajst do petnajstletni otroci pa vsaj ob devetih.

Če pijemo mleko po žlicah, bomo dosti prej siti, kakor pa če ga pijemo iz kozarca.

Glas zvona se sliši pod vodo 321 krat dalje kakor v zraku.

Ze tri tisoč pet sto let pred Kristom so v Egiptu izdelovali steklo.

Vse železniško omrežje na svetu meri 2 milijona kilometrov.